Urzędówka
Starostwa Pszczyńskiego.

Wychodzi w każdą sobotę. Prenumerata miesięczna 1,20 zł. bez portorjum. Ogłoszenia za wiersz trzyłamowy lub jego miejsce 0,25 zł., z obcych powiatów 0,30 zł. Przyjmowanie ogłoszeń do środy. Abonament przyjmuje każdy urząd pocztowy.

Za redakcję odpowiedzialny: za część urzędową sekretarz Tulaja. Nakładem powiatu Pszczyńskiego i drukiem firmy Alfons Lokay w Pszczynie.

Nr. 38. Pszczyna, dnia 17. września **1932.**

Część urzędowa.

OGŁOSZENIE
w sprawie wyboru ławników do Powiatowego Sądu Przemysłowego w Katowicach.

Zarządzenie wyborów.

Na podstawie § 13 statutu Powiatowego Sądu Przemysłowego w Katowicach zatwierdzonego uchwałą Rady Ministrów z dnia 13. maja 1932 r. zarządza się wybory ławników do tegoż Sądu.

Zgodnie z § 5 statutu liczba mających się wybrać ławników wynosi 18 i to 12 z powiatu katowickiego a 6 z powiatu pszczyńskiego, z których 9 wybierają robotnicy z grona robotników a 9 pracodawcy z grona pracodawców. Wybór następuje na przeciąg 3-ch lat.

Termin wyborów.

Termin wyborów oznacza się na dzień 23. października 1932 r., przyczem głosowanie robotników na listy kandydatów z grona robotników odbędzie się od godz. 9-tej do 12-tej, natomiast głosowanie pracodawców na listy kandydatów ze strony pracodawców odbędzie się od godz. 15-tej do 18-tej.

Obwody, Wydziały i lokale wyborcze.

Podział powiatów katowickiego i pszczyńskiego na obwody wyborcze, skład Wydziałów wyborczych oraz lokale wyborcze, uwidocznione są w załączonej tabeli.

Jako Główny Wydział Wyborczy wyznacza się Wydział Wyborczy w Wełnowcu.

Czynne i bierne prawo wyborcze.

Czynne prawo wyborcze posiadają osoby obojga płci, które:

a.) ukończyły 21 rok życia,

b.) w okręgu Sądu przemysłowego mają mieszkanie lub zatrudnienie,
c.) są obywatelami Państwa Polskiego.

Bierne prawo wyborcze posiadają osoby, które ukończyły 30 lat życia i są obywatelami Państwa Polskiego.

Członkowie cechu, dla ktorych jest utworzony Sąd Rozjemczy według § 81b nr. 4 i §§ 91 — 91b ustawy przemysłowej jak również zatrudnieni u nich robotnicy nie mają ani czynnego, ani biernego prawa wyborczego.

Ponadto nie mają ani czynnego, ani biernego prawa wyborczego, osoby:

1.) niezdolne do piastowania urzędów publicznych wskutek ułomności psychicznych lub fizycznych,
2.) które utraciły zdolność do piastowania urzędów publicznych wskutek zasądzenia wyrokiem w postępowaniu karno-sądowem,
3.) przeciwko którym wdrożono postępowanie z powodu zbrodni lub występku, które spowodować mogą utratę obywatelskich praw honorowych lub zdolności do piastowania urzędów publicznych,
4.) które z powodu zarządzenia sądowego ograniczone są w rozporządzaniu swym majątkiem.

Zgłaszanie list kandydatów.

Uprawnionych do głosowania wzywa się do zgłaszania list kandydatów na ławników Sądu przemysłowego na ręce przewodniczącego Głównego Wydziału Wyborczego lub jego zastępcy najpóźniej do dnia 1. października 1932 r. godz. 12-tej. Listy zgłoszone po tym terminie uwzględnione nie będą.

Listy kandydatów winny być zgłoszone osobno dla ławników z grona pracodawców, osobno zaś dla ławników z grona robotników.

Jedna lista może obejmować najwyżej 18 kandydatów. Kandydaci winni być dokładnie oznaczeni przez podanie nazwiska, imienia, roku urodzenia, zawodu i miejsca zamieszkania, a nazwiska ich opatrzone numerem porządkowym.

Listy kandydatów muszą być podpisane conajmniej przez 10 wyborców odnośnego grona wyborczego z wymienieniem zastępcy upoważnionego do ewentl. pertraktacyj. Jeżeli nikt z podpisanych nie będzie wymieniony wyraźnie jako zastępca listy kandydatów, wówczas podpisanego na pierwszem miejscu będzie się uważać jako zastępcę listy. Wyborców, którzy podpiszą kilka list kandydatów skreśli się z wszystkich list kandydatów.

Wykonanie prawa wyborczego.

Prawo Wyborcze mogą wykonywać osoby zamieszkałe w okręgu Sądu przemysłowego tylko w tym obwodzie, do którego została przydzieloną miejscowość ich zamieszkania, bez względu na miejsce zatrudnienia, osobom zaś zatrudnionym w okręgu Sądu przemysłowego, a zamieszkałym poza tym okręgiem, tylko w tym obwodzie, w którym znajduje się ich miejsce pracy.

Zgłaszający się do wyborów winni wylegitymować się przed Wydziałem Wyborczym na jego żądanie. Jako legitymacja wystarczy dla pracodawców poświadczenie o dokonanym według § 14 ordynacji przemysłowej zgłoszeniu przedsiębiorstwa, albo ostatnie pokwitowanie zapłaty podatku przemysłowego, dla robotników zaś świadectwo ich pracodawcy lub władzy policyjnej, potwierdzające, że dany robotnik jest zatrudniony lub mieszka w okręgu Sądu przemysłowego. Uznanie przedłożonych legitymacyj zależy od Wydziału Wyborczego.

Prawo głosowania wykonać można tylko osobiście przez oddanie kartki głosowania,

którą należy ręcznie wypisać lub sporządzić w drodze powielenia i która winna zawierać tyle nazwisk, ile ma być wybranych ławników. Kartkę głosowania należy włożyć do urzędowej koperty, którą otrzymuje się od Wydziału Wyborczego. Głosować można tylko na jedną z zatwierdzonych list kandydatów. Umieszczenie znaków zewnętrznych lub podpisów, protestów i zastrzeżeń na kartkach głosowania jest niedopuszczalne i powoduje nieważność głosu.

Osoby prawne wykonują swoje prawa wyborcze przez swych zastępców prawnych.

Pszczyna, dnia 10. września 1932 r. — Katowice, dnia 10. września 1932 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
(—) Dr. Jarosz.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
(—) Dr. Seidler.

Na skutek wątpliwości, podniesionych przez Pana Burmistrza m. Bielska, czy ustawa z dnia 28. stycznia br o opłatach od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 111) obowiązuje na obszarze Województwa Śląskiego Śl. Urząd Wojewódzki wyjaśnia na podstawie reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19. lipca br. AA. 5 — a 3, że wspomniana ustawa weszła w życie na obszarze całego Państwa — nie wyłączając Województwa Śląskiego z dniem 1. kwietnia br. Ustawę tą w Województwie Śląskiem należy stosować z temi zmianami, wynikającemi z odrębności śląskiego ustawodawstwa o finansach komunalnych, że cytowanemu w art. 1 rzeczowej ustawy art. 18 ustawy państwowej z dnia 11. sierpnia 1932 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych odpowiada w Województwie Śląskiem art 14 ustawy z dnia 14. kwietnia 1924 r, w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl Nr. 17, poz. 30). Podobnie § 5 rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4. maja br. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 422) należy stosować z tą zmianą, że w miejsce cytowanych w tym §-ie przepisów ustawy państwowej z dnia 11. sierpnia 1923 r. należy analogicznie stosować przepisy ustawy śląskiej z dnia 14. kwietnia 1924 r. powyżej powołanej.

Podając powyższe do wiadomości Urzędom gminnym powiatu Pszczyńskiego wzywam PP. Naczelników gmin pod osobistą odpowiedzialnością do natychmiastowego zastosowania na wstępie wspomnianej ustawy o pobieraniu opłat na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża w gminach wiejskich i to niezależnie od pobieranych dotychczas podatków od zabaw.

Poniżej ogłasza się treść w mowie będącej ustawy:

Pszczyna, dnia 5. września 1932 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego.
(—) Dr. Jarosz.

Ustawa

z dnia 28. stycznia 1932 r.

o opłatach od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża.

Art. 1. (1) Ustanawia się na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża opłatę od biletów wstępu na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe oraz wyścigi i podobne widowiska, połączone z grą lub zakładami, podlegające lub mogące podlegać komunalnemu podatkowi (art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

(2) Wyżej wymieniona opłata od biletów w cenie od 50 gr do 99 gr wynosi 5 gr, zaś od biletów w cenie powyżej 99 gr wynosi 10 gr.

(3) O ile udział w publicznej zabawie, rozrywce, widowisku lub zawodach sportowych nie jest uzależniony od wykupienia biletu wstępu, wówczas opłatę na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża pobiera się w kwocie ryczałtowej, obliczonej na zasadzach i w sposób, który określi rozporządzenie wykonawcze.

Art. 2. (1) Opłacie, określonej w art. 1. nie podlegają bilety wstępu na amatorskie zawody sportowe, a ponadto na zabawy, rozrywki i widowiska:

a) urządzone wyłącznie dla żołnierzy,

b) urządzone przez zakłady naukowe i wychowawcze dla młodzieży szkolnej lub które za zezwoleniem władz szkolnych urządzone są wyłącznie dla młodzieży tych zakładów i ich rodzin.

2) Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych może ponadto w drodze rozporządzenia zwolnić od opłat, określonych w art. 1, bilety wstępu na zabawy rozrywki i widowiska, z których dochód przeznacza się wyłącznie i bezpośrednio na cele dobroczynne, zgóry określone, o ile nie są połączone z zabawami tanecznemi.

Art. 3. Sposób ściągania i wpłacania opłat, określonych w art. 1 niniejsze ustawy, określi rozporządzenie wykonawcze.

Art. 4. (1) Przedsiębiorcy, kierownicy i funkcjonarjusze imprez, o których mowa w art. 1, winni działania wbrew przepisom niniejszej ustawy lub wydanych na jej podstawie rozporządzeń, karani będą grzywną do 200 zł, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej według innych przepisów.

(2) Do orzekania powyższych kar powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1932 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów: A. Prystor

Minister Spraw Wewnętrznych: Bronisław Pieracki

Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski

Minister Pracy i Opieki Społecznej: Hubicki

Minister Skarbu: Jan Piłsudski.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 4 maja 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu w sprawie opłat od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża.

Na podstawie art. 1, 3 i 5 ustawy z dn. 28 stycznia 1932 r. o opłatach od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 111) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłacie na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża podlegają bilety wstępu na wszelkie publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, a w szczególności bilety wstępu na:

1) przedstawienia: kinematograficzne, teatralne i rewjowe, baletowe i kabaretowe,

2) koncerty, deklamacje i recytacje,

3) przedstawienia cyrkowe, menażerje, pokazy zwierząt tresowanych,

4) zabawy taneczne, kostjumowe, bale maskowe, dancingi i t. p.,

5) zabawy ludowe z karuzelami, huśtawkami, strzelnicami, aparatami do mierzenia sił, aparatami reprodukującemi mechanicznie utwory muzyczne, deklamacje i śpiew, z grami połączonemi z wygraną w pieniądzach lub przedmiotach, kolejkami amerykańskiemi i t. p.,

6) zawody sportowe, wyścigi konne, samochodowe, kolarskie, motocyklowe, walki zapaśnicze oraz inne widowiska tego rodzaju,

7) wystawy i panoramy.

§ 2. Opłatę na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża pobiera się w formie dodatku do ceny wykupionego biletu wstępu na zabawę, rozrywkę lub widowisko; za cenę biletu (art. 1 ust. 2 ustawy), tworzącą podstawę do obliczenia opłaty, uznaje się kwotę uiszczoną przez nabywcę biletu.

Od biletów bezpłatnych opłaty się nie pobiera, liczba tych biletów powinna być jednak zgóry zgłoszona zarządowi gminy.

§ 3. Opłatę na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża od biletów wstępu opłacają osoby, nabywające bilety wstępu, inkasują ją zaś i są za tę opłatę odpowiedzialni właściciele przedsiębiorstw lub osoby odpowiedzialne za przedsiębiorstwo lub urządzenie zabawy, rozrywki lub widowiska.

Zainkasowaną opłatę należy wpłacić do kasy gminnej łącznie z zainkasowanym komunalnym podatkiem od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, a w wypadku, gdy podatek komunalny nie jest pobierany, najdalej w ciągu 5-ciu dni po dniu zabawy, rozrywki lub widowiska. Przedsiębiorstwom, względnie osobom inkasującym opłatę, przyznaje się odszkodowanie w wysokości 2 % zainkasowanej sumy.

§ 4. O ile uczestnictwo w zabawie, rozrywki, lub widowisku nie jest uzależnione wyłącznie od wykupionych biletów wstępu, opłatę na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża wymierza się ryczałtowo w stosunku 10 % od podatku, wymierzonego ryczałtowo na rzecz gminy.

W wypadku, gdy podatek komunalny nie został ryczałtowo wymierzony, należy uskutecznić wymiar ryczałtowych opłat na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża w kwocie do 5 zł dziennie — w zależności od warunków miejscowych i liczebności uczestników zabawy lub widowiska.

Wymierzoną stosownie do ust. 1 — 2 opłatę przedsiębiorcy, względnie osoby urządzające zabawę, rozrywkę lub widowisko, wpłacają do kasy gminnej.

§ 5. Do wymiaru, poboru i przymusowego ściągania opłaty na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża oraz do odwołań od wymiaru tej opłaty, zarówno pod względem trybu postępowania jak i właściwości władz, stosuje się odpowiednio przepisy, dotyczące komunalnego podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, przewidziane w ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 6. O ile z winy urządzającego zabawę, rozrywkę, lub widowisko zostało uniemożliwione ściągnięcie przypadające na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża opłaty wskutek niedostarczenia danych, umożliwiających ustalenie jej wymiaru, zarząd gminy może ustalić opłatę tak, jak gdyby wszystkie rozporządzalne miejsca zostały rozprzedane.

§ 7. Wpływy z opłat na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża wraz z karami za zwłokę zarządy gmin wpłacają do Pocztowej Kasy Oszczędności, względnie do urzędu pocztowego, na konto Polskiego Czerwonego Krzyża Nr. 5 600 dwa razy na miesiąc w ciągu dni 5 (pięciu) po upływie każdego półmiesięcznego okresu, czyli kwoty pobrane w czasie od 1 do 15 — do dnia 20 włącznie tegoż miesiąca, pobrane zaś w czasie od 16 do końca miesiąca — do dnia 5 włącznie każdego następnego miesiąca.

§ 8. Za czynności związane z poborem opłaty na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża przyznaje się zarządom gmin odszkodowanie w wysokości 3 % wpływu z opłaty wraz z karami za zwłokę. Koszty przymusowego ściągnięcia opłaty pobierają zarządy gmin na rachunek własny.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: Bronisław Pieracki

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych: Fabrycy

Minister Pracy i Opieki Społecznej: Hubicki

Minister Skarbu: Jan Piłsudski.

Pan Paweł Faruga zamieszkały w Górze zamierza wybudować dom mieszkalny na realności swej (parcela Nr. 11) poza zabudowanym obwodem gminy Góra.

Wniosek jego o zezwolenie na osiedlenie się zostanie w najbliższych dniach ogłoszony w gminie Góra.

Pszczyna, dnia 10. września 1932 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego.
Dr. Jarosz.

L. 3060.
Sporządzenie spisów poborowych rocznika 1912.

Pszczyna, dnia 8. września 1932 r.

Zgodnie z postanowieniem art. 25 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym Dz. Ust. R. P. Nr. 46, poz. 458, przypominam PP. Burmistrzom i Naczelnikom Gmin o obowiązku przystąpienia do sporządzenia spisów poborowych w czasie od 1. X. do 30. XI. br. rocznika 1912 oraz starszych, którzy z jakichkolwiek bądź powodów do spisów się nie zgłosili.

Równocześnie polecam wykorzystać i stosować do tego roczne spisy pob. tutejsze zarządzenie z dnia 21. IX. 1931 r. L Dz. W. 2927, przyczem zwracam uwagę, że rubryki zawód i wykształcenie w czasie spisów pob. nie należy wypełniać, gdyż te zostaną uzupełnione w czasie głównego poboru. —

Starosta:
(—) Dr. Jarosz.

L. G. 2071.

W zagrodzie Huty Baildon w Katowicach-Dąb stwierdzono urzędowo zazazę pomoru świń. —

Pszczyna, dnia 15. września 1932 r.

Starosta:
Dr. Jarosz.

L. G. 2086.

W gminie Jasienicy powiat Bielsko stwierdzono pomór i zarazę świń.

Pszczyna, dnia 14. września 1932 r.

Starosta:
Dr. Jarosz

L. G. 1747/3.
Wygaśnięcie zaraz zwierzęcych. —

Pszczyna, dnia 13. września 1932 r.

W zagrodach: Pawła Pająka i Franciszka Sojki w Porębie, Anny Przybyłek w Łaziskach Średnich i Jana Simki w Mikołowie uznano zarazę pomoru świń za wygasłą.

Zarządzenia ochronne wydane w powyższych wypadkach, uchylam. —

Starosta:
(—) Dr. Jarosz.

L. G. 1667/2.
Dot: wygaśnięcie zaraz zwierzęcych.

Pszczyna, dnia 13. września 1932 r.

Różycę świń w zagrodach:

Jana Grolka w Kobiórze, Jana Folka w Kobielicach, Pawła Stęchłego w Brzeźcach, Franciszka Ryguły w Czarkowie, Józefa Stuchlika w Jarząbkowicach, Tomasza Janoty w Kosztowach, Skrzypczyka Ludwika i Nowaka Michała w Porębie,

oraz pomór świń w zagrodzie:

Wilhelma Kondziołki w Pielgrzymowicach, uznano za wygasłe.

Wydane zarządzenia ochronne w powyższych wypadkach niniejszem uchylam. —

Starosta:
Dr. Jarosz.

SĄD PRZEMYSŁOWY.

L. b.	Okręg wyborczy	Obejmuje gminy	Lokal wyborczy	Przewodniczący Wydziału Wyborczego i zastępca	Protokolant Wydziału Wyborczego i zastępca	Ławnik ze strony pracodawców i zastępca	Ławnik ze strony robotników i zastępca	Uwagi
	Powiat Katowicki:							
1.	Wełnowiec	Wełnowiec Michałkowice Bytków	Szkoła ludowa im. Tad. Kościuszki	Dr. Zbigniew Łuniewski Refer. Starostwa zast. Jan Brol naczelnik gminy Wełnowiec	Józef Szymankiewicz sekretarz Sądu Przemysłowego zast. Wilhelm Harazin urzędnik Wydz. Pow.	Henryk Nokiel mistrz rzeźnicki ul. Wandy 6 zast. Jan Burczyk mistrz piekarski ul. Jadwigi 1	Rudolf Kozioł hutnik ul. Kościuszki 36 zast Edward Kandziora Niedurnego 3	
2.	Siemianowice Śl.	Siemianowice Śląsk Bańgów Przełajka	Magistrat mała sala posiedzeń, pokój 10.	Józef [illegible]arciszewski st. sekr. Wydziału Powiatowego zast. Jan Laband insp. biur Siemianowice	Antoni Klabisz urzędnik miejski Siemianowice zast. Jan Lach urzędnik miejski Siemianowice	Jan Dragon mistrz ślusarski ul. Bytomska 1 zast. Jan Staś mistrz stolarski ul. Cmentarna 6	Stanisław Kaczmarek hutnik ul. Wandy 29 zast. Józef Szczypa hutnik ul. Boczna 1	
3.	Chorzów	Chorzów	Sala posiedzeń Rady gminnej	Franciszek Pierończyk st. inspektor Wydziału Powiatowego zast. Paweł Liberski dyrektor biur Chorzów	Jerzy Smoleński sekret. gminny Chorzów zast. Teodor Stryczek sekret. gminny Chorzów	Wilhelm Beck inż. O. E. W. ul. Narutowicza 2 zast. Jan Adler mistrz stolarski ul. Król. Hucka 13	Melchior Bochenek formierz Plac św. Jana zast. Jan Słupianek pracownik fabryczny ul. Król. Jadwigi 1	
4.	Roździeń-Szopienice	Roździeń-Szopienice Mała-Dąbrówka Janów	Sala posiedzeń Rady gminnej	Franciszek Pająk st. sekr. Wydziału Powiatowego zast. insp. biur Kleinert Roździeń-Szopienice	Augustyn Kurzak urzędnik Wydziału Powiatowego zast. Emil Wybraniec urzędnik gminny Roździeń-Szopienice	Piotr Łyszczak mistrz krawiecki ul. Dworcowa 7 zast. Bochynek, mistrz ślusarski ul. Kościuszki 8	Wilhelm Kuchta hutnik ul. Ściborskiego zast. Tomasz Nalepa hutnik ul. Warszawska 37	
5.	Brzezinka	Brzezinka Brzęczkowice	Sala posiedzeń Rady gminnej (stara szkoła) ul. Kościelna	Franciszek Bąk st. inspektor Wydziału Powiatowego zast. Korus naczelnik gminy Brzezinka	Jan Szczot urzędnik Wydziału Powiatowego zast. Franciszek Rotman urzędnik gminny Brzezinka	Józef Wybraniec mistrz krawiecki ul. Krakowski 44 zast. Jan Psiuk, mistrz rzeźnicki ul. 3-go Maja 68	Jan Falc czeladnik szewski ul. Krakowska 49 zast. Józef Sorek murarz ul. Krakowska 40	
6.	Bielszowice	Bielszowice Pawłów Kończyce Makoszowy	Sala posiedzeń Rady gminnej	Teofil Rygulla st. sekr. Wydziału Powiatowego zast. Tomasz Kiczka st. se[illegible]etarz gminy [illegible]szowice	Paweł Świtała sekr. Sądu Przemysłowego zast. Ludwik Wiercioch urzędnik gminny Bielszowice	Juljusz Majnusz mistrz piekarski ul. Główna zast. Ryszard Jonda mistrz fryzjerski ul. Główna	Franciszek Greif hutnik ul. Główna zast. Józef Nowok hutnik ul. Słowackiego	
7.	Nowa-Wieś	Nowa-Wieś Kochłowice Halemba Kłodnica Bykowina	Sala posiedzeń Rady gminnej	Wilhelm Ludwik sekr. Wydziału Powiatow. zast. Aleksa Augustyn inspektor biur Nowa-Wieś	Wilhelm Miemiec urzędnik gminny Nowa-Wieś zast. Herman Makieła urzędnik gminny Nowa-Wieś	Wojciech Moj, mistrz rzeźnicki ul. 3-go Maja 78 zast. Dominik Górny mistrz rzeźnicki ul. 3-go Maja 62	Jan Czora hutnik ul. Szopena 3 zast. Stanisław Sussek hutnik ul. Kościuszki 23	

L. b.	Okręg wyborczy	Obejmuje gminy		Lokal wyborczy	Przewodniczący Wydziału Wyborczego i zastępca	Protokolant Wydziału Wyborczego i zastępca	Ławnik ze strony pracodawców i zastępca	Ławnik ze strony robotników i zastępca	Uwagi
	Powiat Pszczyński:								
8.	Pszczyna	Pszczyna Brzezce Ćwiklice Czarków Frydek Gilowice Goczałkowice Dolne Goczałkowice Górne Góra Grzawa Jankowice Kobielice Kryry	Łąka Miedźna Międzyrzecze Mizerów Piasek Poręba Radostowice Rudołtowice Starawieś Studzieniec Wisła Wielka Zawadka	Pszczyna Katolicka Szkoła Ludowa I.	Józef Żmij dyrektor biur Wydz. Pow. Pszczyna zast. Teodor Manek kierownik Oddz. rach. Wydz. Pow. Pszczyna	Antoni Wróbel funkcjonarjusz Wydz. Pow. Pszczyna zast. Antoni Kowol funkcjonarjusz Wydz. Pow. Pszczyna	Józef Czembor st. mistrz kowalski Pszczyna ul. Kopernika zast. Jan Szłapa restaurator Pszczyna Dworzec	Franciszek Wróbel cieśla Pszczyna ul. Ligonia zast. Józef Harazin kier. walcu Pszczyna ul. Kopernika	
9.	Mikołów	Mikołów Borowa Wieś Gostyń Kamionka Łaziska Dolne Łaziska Górne Łaziska Średnie Mokre	Panewnik Paniowy Piotrowice Podlesie Śmiłowice Stara Kuźnia Wyry Zarzecze	Mikołów Sala posiedzień Rady Miejskiej	Paweł Fryc weterynarz miejski Mikołów Rzeźnia miejska zast. Mikołaj Piorko st. sekr. sądowy Mikołów Sąd Grocki	Ludwik Schott sekr. Urzędu Policyjnego Mikołów zast. Alfred Zajusz kierownik K. U. P. P. Mikołów	Wincenty Hajduk budowniczy Mikołów zast. Józef Mandera właściciel fabryki Mikołów	Paweł Chrostek górnik Mikołów zast. Augustyn Siedlaczek maszynista Mikołów	
10.	Tychy	Tychy Cielmice Jaroszowice Kobiór	Murcki Paprocany Wilkowyje Urbanowice	Tychy Sala posiedzień Rady gminnej	Jan Wieczorek Naczelnik gminy Tychy zast. Drabik Jan mistrz piekarski Tychy	Jan Szymiczek st. sekr. gminy Tychy zast. Jan Ryguła rendant gminy Tychy	Franciszek Chrobok budowniczy Tychy zast. Jan Baron mistrz kowalski Tychy	Paweł Jacek robotnik Tychy zast. Paweł Kściuczyk robotnik Tychy	
11.	Orzesze	Orzesze Gardawice Królówka Ornontowice Woszczyce	Zawada Zawiść Zazdrość Zgoń	Orzesze Katolicka Szkoła Ludowa	Jan Ciupek kier. szkoły Orzesze zast. Marceli Kozicki kier. szkoły Orzesze	Jan Świaczny urz. Stanu Cywiln. Orzesze zast. Franciszek Stusek naucz. Orzesze	Teodor Barchański mistrz stolarski Orzesze zast. Edward Dworaczek właśc. tartaku Ornontowice	Wiktor Goczoł górnik Orzesze zast. Paweł Kubica górnik Zazdrość	
12.	Bieruń Nowy	Bieruń Nowy Bieruń Stary Bijasowice Bojszowy Bojszowy Nowe Czarnuchowice Górki Hołdunów Imielin Jedlina Kopciowice Kosztowy	Krasowy Lędziny Ściernie Smardzowice Świerczyniec Chełm Dzieckowice Gać Goławiec Wesoła Wola	Bieruń Nowy Szkoła Ludowa	Stanisław Kamski kier. szkoły Bieruń Nowy zast. Tomasz Michałek naczelnik gminy Bijasowice	Karol Miś sekr. gminny Bieruń Nowy zast. Wilhelm Henslok sekr. Urz. Okr. Bieruń N.	Kocurek Walenty budowniczy Bijasowice zast. Henryk Malik mistrz kowalski Bieruń N.	Jakób Wagstyl cieśla Bieruń Nowy zast. Leon Malorny cieśla Imielin	
13.	Pawłowice	Pawłowice Borynia Bzie Dolne Bzie Górne Bzie Zameckie Gołasowice Krzyżowice Pielgrzymowice	Pniówek Rudziczka Studzionka Suszec Szeroka Warszowice Wisła Mała Jarząbkowice	Pawłowice Szkoła Ludowa	Pitlok Augustyn kier. szkoły Pawłowice zast. Paweł Pazdzior kier. szkoły Pielgrzymowice	Klimosz Franciszek sekr. Urz. Okr. Pawłowice zast. Franciszek Folek rzeźbiarz Pawłowice	Pisarek Józef prezes Spółdzielni mlecz. Pawłowice zast. Jan Wowra budowniczy Pawłowice	Franciszek Mrukwa podmistrz mur. Pawłowice zast. Jan Przewoźnik podmistrz murarski Pielgrzymowice	

Dodatek do Nr. 38 Urzędówki Starostwa Pszczyńskiego
z dnia 17. września 1932 r.

Rozporządzenie policyjne miejscowe

dotyczące
targów małych, tygodniowych, rocznych targów na bydło i konie oraz jarmaków w mieście Mikołowie.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policji z dnia 11. marca 1850. (Zb. u. pr. str. 265) i §§ 143, 144 ustawy dotyczącej ogólnej administracji kraju z dnia 30. lipca 1883 (Zb. ust. pr. str. 195) oraz §§ 64 do 70 pr. ustawy przemysłowej, w brzmieniu ustawy z dnia 26. lipca 1900, wydaje się niniejszem za zgodą Magistratu i zezwoleniem Śląskiej Rady Wojewódzkiej na okręg miasta Mikołowa następujące miejscowe rozporządzenie policyjne.

Przedmioty obrotu targowego.

§ 1.

Przedmiotami obrotu targowego na targach małych (zwykłych, tygodniowych) są:
1. surowe płody przyrody, włącznie małe czworonożne zwierzęta jak świnie, cielęta, owce i kozy z wyjątkiem większego bydła,
2. wytwory, których wyrób stoi w bezpośredniej łączności z rolnictwem, leśnictwem, ogrodnictwem lub rybołostwem, lub też należy do zajęć pobocznych wieśniaków okolicznych, względnie, które są wyrabiane przez robotników dziennych z wyjątkiem napojów alkoholowych,
3. świeże artykuły żywności wszelkiego rodzaju,
4. zwykłe wyroby gliniane, fajanse i kamienne garnki,
5. towary rzemieślników: kuśnierzy, tokarzy, blacharzy, powróźników, koszykarzy, kowali, piernikarzy, garncarzy, szczotkarzy, bednarzy, kołodziei, towar krótki, mały towar galanteryjny, wyroby obuwnicze, krawieckie i zabawki.

Wymienionych w punkcie 5 artykułów nie wolno sprzedawać osobom, które nie posiadają w obwodzie miasta Mikołowa stałego mieszkania. Na równi jak powyżej uważać należy sublokatorów i osoby zamieszkałe przejściowo w obwodzie miasta Mikołowa.

Dnie, miejsca i czas trwania targów tygodniowych.

§ 2.

Targi małe odbywają się w poniedziałek i piątek każdego tygodnia. O ileby dzień targowy przypadł w wolny od zajęć w dzień świąteczny, targ odbywa się w dniu roboczym, poprzedzającym dzień świąteczny.

Za wolny od zajęć dzień świąteczny uważa się każdy dzień, wymieniony w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15. listopada 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 928) oraz w ustawie z dnia 18. marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 234).

§ 3.

Jako miejsca targowe na targach małych tygodniowych wyznaczone są:
1. Na zachodniej stronie rynku dla zboża i owoców strączkowych, jarzyn, kwiatów, wszelkiego rodzaju krup, pieczyw i innych leśniczych i ogrodniczych produktów,
2. na wschodniej części rynku dla masła, sera, jaj, drobiu, ryb, wyrobów mięsnych, towaru łokciowego, krótkiego i małego towaru galanteryjnego,
3. na targu garncarskim, narożnik ulicy Krakowskiej i Kanałowej dla garncarzy i bednarzy,
4. na tak zwanym placu Adamka, przy ulicy Pszczyńskiej dla siana i słomy,

5. na tak zwanym placu Wyżgoła, narożnik ulicy Bytomskiej i Dworcowej dla ziemniaków,
6. na tak zwanym placu Kiela przy ulicy Krakowskiej, dla świń, cieląt, owiec i kóz. W razie przepełnienia poszczególnych miejsc targowych mogą sprzedający być pokierowani na inne miejsca niż wyżej wymienione.

Obrót targowy, dokonywany poza wyżej wymienionemi miejscami albo poza czasem targowym (§ 4), nie jest obrotem targowym i jest wzbroniony.

§ 4.

Targi małe tygodniowe wolno rozpoczynać:

a) w czasie od 1. kwietnia do 30. września o godz. 6 rano,
b) w czasie od 1. października do 31. marca o godz. 7 rano.

Targi małe kończą się o godz. 2 po południu.

W razie konieczności rychlejszego opróżnienia całych miejsc targowych lub pewnych ich części na skutek zarządzenia władzy policyjnej, uczestnicy targu obowiązani są zastosować się bezwzględnie do takiego zarządzenia.

§ 5.

Jarmaki oraz targi na bydło i konie odbywają się tylko w czasie oznaczonym przez przynależną władzę administracyjną.

Czas trwania dla jarmaków:

a) w czasie letnim, to jest od dnia 1. kwietnia aż do dnia 30. września od godziny 7 rano do godziny 7 wieczorem,
b) w czasie zimowym, to jest od dnia 1. października do 31. marca od godziny 8 rano do godziny 4 po południu.

Czas targowy dla bydła i koni:

a) w czasie letnim, to jest od dnia 1. kwietnia aż do 30. września — od godziny 7 rano do godziny 5 po południu —
b) w czasie zimowym, to jest od dnia 1. października aż do dnia 31. marca, od godziny 8 rano aż do godziny 4 po południu.

§ 6.

Przedmiotami obrotu tarbowego na jarmakach są:

1. płody surowe przyrody,
2. zwierzęta domowe,
3. artykuły żywności wszelkiego rodzaju,
4. wszelkie inne przedmioty wolnego obrotu targowego.

Towary, których sprzedażą trudnić się można jedynie na podstawie uzyskanej koncesji, wolno na jarmakach sprzedawać tylko osobom, posiadającym koncesję.

Sprzedaż i wyszynk napojów alkoholowych na jarmakach są zakazane ustawą z dnia 23. kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 210). Napojami alkoholowemi w rozumieniu tej ustawy są wszelkie napoje. zawierające ponad 2 ½ % alkoholu.

§ 7.

Na wykonywanie na targowiskach widowisk i innych rozrywek publicznych wszelkiego rodzaju jest wymagane pozwolenie władzy, przewidziane ustawami.

§ 8.

Jako miejsca targowe dla jarmaków oraz targów na bydło i konie wyznaczone są:

a) jarmaki na tutejszym rynku,
b) targi na konie na placu p. Kiela, przy ulicy Krakowskiej,
c) targi na bydło na placu p. Adamka, przy ulicy Pszczyńskiej.

W razie potrzeby może miejscowa władza policyjna wyznaczyć inne miejsca targowe, aniżeli wyżej oznaczone.

Obrót targowy, dokonywany poza wyżej wymienionemi miejscami, albo poza czasem targowym (§ 4 i § 5) nie jest dozwolony.

§ 9.

Dla karuzeli, huśtawek i widowisk publicznych wszelkiego rodzaju wyznaczone są: plac p. Adamka przy ulicy Pszczyńskiej i plac p. Kiela przy ulicy Krakowskiej.

Czas przywozu i ustawiania jatek, stołów, ławek, straganów i t. p. czas zajazdu wozów oraz wystawiania i układania towarów na targowiskach.

§ 10.

Jatek targowych, stołów, ław, naczyń i podobnych sprzętów targowych nie wolno wnosić ani ustawiać na targowiskach rychlej, jak jedną godz. przed rozpoczęciem targu. Nie wolno również zajeżdżać wozami z przedmiotami handlu targowego, ani też wystawiać lub układać towarów na targowiskach rychlej, jak jedną godz. przed rozpoczęciem targu.

Porządek postojowy.

§ 11.

Ustawianie jatek, stołów, ławek, straganów, basenów oraz innych naczyń, tudzież zajmowanie stanowisk na targowiskach, odbywać się winno według wskazówek urzędników policyjnych i gminnych, dozorujących ruch targowy i to w ten sposób, aby pozostawało dość miejsca dla swobodnej komunikacji pieszej i kołowej.

Niekomu nie przysługuje prawo otrzymania stanowiska pewnej określonej wielkości lub szerokości.

Żaden sprzedawca wzgl. rzemieślnik nie może zajmować na jednem targowisku więcej, jak jedno stanowisko, ani też stanowiska tego dowolnie powiększać lub rozszerzać.

Miejsc sprzedaży nie wolno odstępować innej osobie.

Kto nie zajął przydzielonego mu miejsca targowego w godzinę po rozpoczęciu targu, nie może protestować, jeżeli miejsce to przydzielone zostanie innej osobie.

Osobne przepisy o stawianiu jatek.

§ 12.

Jatki stawiać wolno na targowiskach tylko za zezwoleniem władzy miejscowej. Strona frontowa jatek nie może być dłuższa jak 2,50 mtr. Długość maksymalna jatek może być przez władzę policyjną skróconą, gdyby na targowiskach, z powodu powiększenia się liczby stanowisk, nie było dość miejsca na pomieszczenie jatek w długości pierwotnie dozwolonej.

Jatki należy z zasady ustawiać rzędami, jedną tuż obok drugiej. Odstępy wolno pozostawiać tylko tam, gdzie to zostało wyraźnie zarządzone przez władzę policyjną.

Umieszczenie nakrycia dla ochrony towarów.

§ 13.

Sprzedawcom wolno zawieszać nad towarem okrycia w celu ochronienia przed zmoknięciem, zakurzeniem lub szkodliwem działaniem słońca. Nakrycia takie powinny być wykonane z materjału nieprzemakalnego i umieszczone tak, aby nie hamowały ruchu, ani też w inny sposób publiczności nie przeszkadzały,

Rozbiórka jatek, usuwanie ich części, stołów, ław i t. p. Opróżnianie targowiska po ukończonym targu.

§ 14.

Natychmiast po ukończeniu targu należy rozpocząć rozbiórkę jatek oraz usuwanie ich części, stołów, ław, straganów, pniaków, basetów, naczeń i t. p. W ciągu godziny prace te muszą być ukończone i targowiska zupełnie opróżnione.

Nie wolno pozostawiać na targowiskach kości, liści lub innych większych odpadków (n.p. papieru, skorup od jaj i t. p.). Każdy sprzedawca obowiązany jest usunąć takie odpadki równocześnie ze swemi sprzętami albo wrzucać je do koszów, postawionych na ten cel przez Magistrat.

Zakaz tamowania ruchu, chodzenia z towarami, wykrzykiwania, licytowania i losowania.

§ 15.

Nikomu nie wolno ustawiać się z towarami, przeznaczonymi na sprzedaż, w przejściach, pozostawionych także w czasie targowym dla ruchu publicznego oraz na chodnikach.

Zakazane jest: sprzedawanie towarów przez chodzenie po placu targowym, wywoływanie i głośne zalecanie towarów, jakoteż urządzanie publicznego przetargu lub losowania.

Zakaz pozostawiania na targowiskach pojazdów, używanych dla przewozu towarów.

§ 16.

Wozów, wózków ręcznych i t. p., służących do przewozu towarów, nie wolno pozostawiać na targowiskach dłużej niż to jest konieczne dla wyładowania przywiezionych towarów. Na wyjątki od tego zakazu może pozwolić władza policyjna. Wózki ręczne wolno pozostawiać na targowiskach tylko wtenczas, jeżeli przywiezione niemi towary są tego rodzaju, że wymagają pozostawienia ich przez czas trwania targu na wózkach. O ileby jednak stanowisko targowe danej osoby zostało wskutek pozostawienia wózka znacznie powiększone, należy wózek z targowiska koniecznie usunąć.

Sprzedaż towarów z wozów.

§ 17.

Sprzedawcom zamiejscowym, przywożącym towary na targi wozami, wolno, o ile ruch targowy na to pozwala, zajeżdżać na targowiska wozami i z wozów tych towary sprzedawać. Wozy takie należy ustawiać według bliższych wskazówek urzędników policyjnych i miejskich, dozorujących ruch targowy. Po dokonanej sprzedaży towarów należy z wozami natychmiast odjechać z targowisk.

Oznaczenie stanowisk targowych.

§ 18.

Każdy sprzedawca targowy winien wywiesić przy swem stanowisku (jatce, straganie, stole, ławce, basenie, wozie lub wózku ręcznym) w sposób widoczny tablicę, na której ma być umieszczone w języku polskim jego nazwisko i imię oraz miejsce zamieszkania (ulica i numer), pismem wielkości conajmniej 5 cm.

Zakaz sprzedaży artykułów żywności i przedmiotów użytku, szkodliwych dla zdrowia, zepsutych, podrobionych lub sfałszowanych.

§ 19.

Sprzedaż artykułów żywności, ich surowców oraz tych przedmiotów użytku, których użycie, zgodnie z ich przeznaczeniem, może się okazać szkodliwe dla zdrowia ludzkiego, podlega przepisom ustawy z dnia 14. maja 1879 (Dz. U. Rz. str. 145) o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku. Według tych przepisów, nie wolno przywozić na targi i sprzedawać artykułów żywności, ich surowców oraz przedmiotów użytku, szkodliwych dla zdrowia, zepsutych, podrobionych lub sfałszowanych.

§ 20.

Sprzedaż na targowiskach artykułów żywności i przedmiotów użytku podlega dozorowi przez uprawnionych do tego urzędników. Urzędnicy ci mają prawo pobierania prób z artykułów żywności i przedmiotów użytku, wystawianych na targowiskach dla celów sprzedaży.

Artykuły żywności i przedmioty użytku, dostarczone na targowiska, które już na podstawie przedwstępnego badania, przeprowadzonego przez uprawionych do tego urzędników dozorujących, okażą się szkodliwe dla zdrowia ludzkiegó, mogą być zajęte.

Artykuły żywności i przedmioty użytku, dostarczone na targowiska, które już na podstawie przedwstępnego badania, przeprowadzonego przez uprawionych do tego urzędników dozorujących, okażą się podrobione, zepsute lub sfałszowane, mogą również być zajęte, o ile zachodzą cechy przestępstwa, przewidzianego w ustawie z dnia 14. maja 1879 (Dz. U. Rz. str. 145) o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku.

Składanie artykułów żywności i środków spożywczych. Zakaz dotykania ich. Branie próbek.

§ 21.

Artykułów żywności i środków spożywczych nie wolno składać na ziemię, lecz tylko na czyste podstawki lub w czyste naczynia.

Kupującym nie wolno przed zakupieniem dotykać mięsa, kiszek, ryb, pieczywa, cukierków, owoców, tudzież wszelkich innych artykułów żywności i środków spożywczych, gotowych do spożycia. Nie wolno wybierać towarów żywnościowych i spożywczych dotykaniem ich.

Dla spróbowania nie wolno kupującym brać towaru, lecz muszą go otrzymywać od sprzedawcy. Próbki masła, sera i t. p. wolno podawać kupującym tylko w czystych naczyniach; pozostałości takich próbek nie wylno mieszać ponownie z towarem, lecz należy je usunąc.

Przepis noszenia czystego okrycia wierzchniego przy sprzedaży niektórych artykułów żywności.

§ 22.

Osoby sprzedające mięso i wyroby mięsne, dziczyznę i drób w kawałkach, świeże ryby lub pieczywo, obowiązane są nosić na ubraniu czysty biały fartuch, pokrywający górną i dolną część ciała.

Sprzedaż mięsa i wyrobów mięsnych.

§ 23.

Mięso i wyroby mięsne wolno sprzedawać na targach tylko w jatkach lub w straganach, okrytych nieprzemakalnem płótnem i urządzonych w ten sposób, aby znajdujący się w nich towar ochroniony był dostatecznie przed kurzem i wpływami atmosferycznymi.

Wywieszanie mięsa i wyrobów mięsnych po stronach zewnętrznych jatek i straganów jest wzbronione.

Przeznaczone do bezpośredniej sprzedaży mięso rozdrobnione wszelkiego rodzaju, w szczególności mięso siekane, musi być przykryte kloszem szklanym, gażą lub plecionką drucianą, tak, aby boło chronione od kurzu i robaków (szczególnie od much i t. p.) a jednak widoczne dla kupującej publiczności.

Sprzedaż margaryny, sera z margaryny i sztucznych tłuszczów jadalnych.

§ 24.

W sprawie handlu margaryną, serem z margaryny i sztucznymi tłuszczami jadalnymi obowiązują przepisy §§ 1 — 3 ustawy z dnia 15. czerwca 1897 (Dz. U. Rz. Niem. str. 475) i obwieszczenie kanclerza Rzeszy Niem. z dnia 4. lipca 1897 (Dz. U. R, Niem. str. 591). Przedewszystkiem przestrzegać należy, co następuje:

1. Stanowiska i stragany, w których sprzedaje się lub wystawia na sprzedaż margarynę, ser z margaryny i sztuczne tłuszcze jadalne, muszą być oznaczone widocznym, wyraźnym i trwałym napisem: „sprzedaż margaryny“ — „sprzedaż sera z margaryny“ — „sprzedaż sztucznego tłuszczu jadalnego“.

2. W sprzedaży drobnej, wykonywanej zawodowo, należy margarynę, ser z margaryny i sztuczne tłuszcze jadalne wydawać kupującym w opakowaniu, na którem musi się znajdować napis: „margaryna“ — „ser z margaryny“ — „sztuczny tłuszcz jadalny“, tudzież nazwa osoby względnie firmy sprzedającej.

3. Jeżeli sprzedaje się lub wystawia na sprzedaż margarynę lub ser z margaryny w regularnie formowanych sztukach, to sztuki te muszą mieć kształt sześcienny i wytłoczony na nich napis: „ser z margaryny“.

4. Nie wolno mieszać dla celów sprzedaży masła lub smalcu maślanego z margaryną lub innemi tłuszczami jadalnemi.

Sprzedaż masła.

§ 25.

W myśl obwieszczenia Rady Związkowej z dnia 1. marca 1902 r. (Dz. Ust. Rz. str. 64) nie wolno w wykonywaniu przemysłu sprzedawać ani wystawiać na sprzedaż masła, zawierającego mniej tłuszczu, niż 80 na 100 jednostek wagi, albo w stanie niesolnym więcej wody niż 18 jednostek wagi, a w stanie solonym więcej wody niż 16 jednostek wagi.

§ 26.

Masło wolno sprzedawać tylko w kawałkach po 500, 250 i 125 gramów.

Sprzedaż mleka.

§ 27.

Mleko świeże krowie wolno wprowadzać w obrót handlowy tylko w postaci „mleka pełnego“ lub „mleka zbieranego“ albo „odtłuszczonego“.

Wszelkie naczynia, w których przechowuje się mleko, przeznaczone dla celów sprzedaży, muszą być tak szczelnie zamknięte, aby uniemożliwiały zanieczyszczenie mleka wskutek takich wpływów zewnętrznych, jak kurz, owady i t. p.

Płótna, papieru i t. p. nie wolno używać jako zamknięcie lub uszczelnienie naczyń do mleka.

Sprzedaż niedojrzałych owoców.

§ 28.

Niedojrzałe owoce należy jako takie na targowiskach oznaczać odpowiednimi napisami. Nie wolno mieszać owoców niedojrzałych z dojrzałemi.

Sprzedaż owoców niedojrzałych dzieciom jest surowo wzbroniona.

Opakowywanie i zawijanie artykułów żywności i środków spożywczych.

§ 29.

Artykuły żywności i środki spożywcze wolno opakowywać lub zawijać bezpośrednio tylko w czysty papier, przedtem nieużywany i nię farbujący. Używanie dla tego celu papieru zapisanego lub zadrukowanego jest zakazane. Wyjątek stanowi jedynie taki papier, na którym wydrukowana jest tylko na jednej stronie firma lub reklama.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do opakowywania lub zawijania takich artykułów żywności, jak ziemniaki, warzywo, sałata i t. p., które przed spożyciem muszą z natury rzeczy być czyszczone.

Legalne jednostki miar (wag).

§ 30.

Dla odważania towarów sprzedawcy obowiązani są posiadać na targowiskach dobrze działającą i legalną wagę. Przy odważaniu towarów należy stosować legalne jednostki miar.

§ 31.

Legalnemi jednostkami miar (wag) są jednostki określone w ustawie z dnia 30. maja 1908 (Dz. U. Rz. str. 349) o miarach uzupełnionem rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28. lutego 1923 (Dz. U. R. P. Nr. 28 poz. 166).

Nie wolno dla odmieżania (odważania) towarów używać żadnych miar pojemności ani też wyrażać i stosować w obrotach targowych dawnych jednostek miar (np. funtów i centnarów).

Sprzedaż niektórych towarów według miary (wagi).

§ 32.

Sprzedaż mięsa i wyrobów mięsnych, ryb, zboża, roślin strączkowych, mąki i krochmalu oraz ziemniaków odbywać się może tylko na wagę.

Jarzynę wszelkiego rodzaju, owoce i inne artykuły żywności wolno sprzedawać tylko na wagę lub na sztuki.

Odmierzanie (odważanie) suchych artykułów żywności i środków spożywczych.

§ 33.

Nie wolno tą samą miarą (wagą), która służy do odmierzania suchych artykułów żywności lub środków spożywczych, odmierzać towarów mokrych, tłustych lub mięsistych.

Normalna miara (waga) worka ziemniaków, snopka słomy i wiązki siania.

§ 34.

Normalna miara (waga) ziemniaków, dostarczonych na targi w celach sprzedaży w workach, powinna wynosić conajmniej 50 kg. miara normalna snopka słomy — 10 kg., miara normalna wiązku siana — 5 kg.

Ujawnianie cen.

§ 35.

W myśl rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20. lutego 1923 r. (Dz. U. Nr. 22 poz. 139) posiadacze wszelkiego rodzaju handlów przedmiotami powszedniego użytku są obowiązani wywieszać w swych miejscach sprzedaży cenniki na wszelkie bez wyjątku przedmioty powszedniego użytku, przeznaczone na sprzedaż.

Cenniki winny być wywieszone względnie umieszczone na miejscu widocznem i dostępnem dla nabywcy- względnie spożywcy.

Ceny ujawniane na przedmioty powszedniego użytku powinny być zgodne z cenami istotnie pobieranemi.

§ 36.

Dla celów statystyki urzędowej, publiczność, zwiedzająca targi, jest obowiązana udzielać właściwym osobom informacyj o płaconych przez nią cenach za towary targowe.

Ochrona zwierząt.

§ 37.

Nie wolno znęcać się nad zwierzętami, spędzanemi (przywożonemi, wnoszonemi) na targowiska dla celów sprzedaży, jak również nad zwierzętami, używanemi do przewozu towarów na targi.

§ 38.

Drób żywy wszelkiego rodzaju wolno sprowadzać na targi i wystawiać na sprzedaż tylko w klatkach kratowanych lub w innych przewiewnych skrzyniach. Klatki (skrzynie i t. p.) powinny być zbudowane tak, aby ptactwo mogło się w nich pomieścić wygodnie obok siebie.

W każdej klatce (skrzyni i t. p.) musi być wewnątrz przymocowane naczynie do wody, napełnione wodą. Nie wolno wiązać zwierząt za skrzydła lub nogi, związywać dwie sztuki lub więcej razem, unosić za skrzydła lub nogi.

Świnie wolno dostarczać na targi tylko na wozach.

Zakaz zabijania, skubania, odzierania ze skóry i patroszenia zwierząt na targowiskach.

§ 39.

Surowo wzbronione jest na wszystkich targowiskach, zabijania, skubanie, odzieranie ze skóry i patroszenie zwierząt.

Zakaz powyższy nie dotyczy zabijania ryb.

Zakaz sprzedawania dziczyzny w czasie ochronnym.

§ 40.

Nie wolno sprowadzać na targi i wystawiać na sprzedaż żadnej zwierzyny łownej po upływie dziesięciu dni od rozpoczęcia czasu ochronnego tej zwierzyny, przewidzianego w ustawie z dnia 15. lipca 1907 (Dz. U. Rz. str. 207) o prawie łowieckim.

Zaopatrywanie zwierząt, sprowadzanych na targi, w świadectw miejsca pochodzenia. Nadzór weterynaryjny nad targami zwierząt.

§ 41.

W myśl rozporz. Ministra Rolnictwa z dnia 22. marca 1928 r. (Dz. U. Nr. 42, poz. 408) świnie, owce, kozy i drób, spędzane na targowiska i targi — winny być przez ich posiadaczy zaopatrzone w odpowiednie świadectwo miejsca pochodzenia, zawierające dane, wymienione w § 3, a wystawione przez zarząd miejscowej gminy lub przez urząd, wyznaczony przez Wojewodę.

Zwierząt, niezaopatrzonybh w świadectwo miejsca pochodzenia odpowiadające powyższym przepisom, nie wolno dopuszczać na targowiska.

§ 42.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 12. czerwca 1928 r. (Dz. U. Nr. 65, poz. 597) podlegają targi zwierząt nadzorowi weterynaryjnemu, wykonywanemu przez powiatowych

lekarzy weterynaryjnych lub innych, wyznaczonych przez wojewodę, o ile wojewoda targów tych nie zwolnił od tego nadzoru.

Każde zwierzę przy sprowadzeniu na targ podlega zbadaniu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i sprawdzeniu świadectwa miejsca pochodzenia (§ 41).

Podczas trwania targu zwierzęta podlegają nadzorowi powiatowego lekarza weterynaryjnego.

W razie stwierdzenia zaraźliwej choroby zwierzęcej lub podejrzenia o taką chorobę, powiatowy lekarz weterynaryjny obowiązany jest nie dopuścić chorych i podejrzanych o chorobę zwierząt na targ, lecz odosobnić je i postępować — zależnie od rodzaju zaraźliwej choroby — według przepisów rozporządzenia Min. Roln. z dnia 9. stycznia 1928 r. (Dz. U. Nr. 19, poz. 167).

§ 43.

Dla ochrony osób i cudzego mienia, muszą być konie i bydło na placu targowym ustawiane szeregiem i strzeżone przez właścicieli. Przedstawianie koni na okaz, może się odbywać tylko na oznaczonych miejscach i należy takowe natychmiast po przedstawieniu sprowadzić z powrotem na ustalone miejsce w szeregu.

Prawo uczęszczania na targi.

§ 44.

Każdy ma prawo uczęszczać na targi i jarmaki, tudzież sprzedawać i kupować na nich towary należące do kategorji dozwolonego obrotu targowego (§ 1 i 6).

Zakaz niewłaściwego zachowywania się sprzedających i kupujących.

§ 45.

Jeżeli handlarze, przekupnie lub osoby odpychają kupujących na targach lub też nieodpowiedniem zachowaniem się wstrzymują ich od poczynienia zakupów, podlegają ukaraniu.

Pośrednikom i odsprzedającym nie wolno otaczać i obsiadać wozów rolników, producentów i sprzedawców w taki sposób, któryby utrudniał pozostałej kupującej publiczności zbliżenie się do wozu i zakup towarów.

Żadnemu kupującemu nie wolno odbierać innej osobie możności zakupu przez ofiarowanie za dany towar wyższej ceny.

Bezczynne i bezcelowe stanie w miejscu, utrudniające ruch targowy, jest wzbronione.

Czyszczenie targowisk.

§ 46.

Czyszczenie targowisk po ukończonym targu, jako też usuwanie odpadków i pozostałości, o ile w myśl § 9 nie są do tego obowiązani sami sprzedawcy — załatwia gmina miejska.

Opłaty targowe (postojowe).

§ 47.

Pobieranie opłat targowych (postojowego) za używanie miejsc targowych regulują osobne przepisy.

Osobne zarządzenia władzy policyjnej.

§ 48.

Każdy sprzedawca, jak również każdy kupujący i zwiedzający targ jest obowiązany stosować się do wszelkich zarządzeń władzy policyjnej, wydanych na czas przejściowy w sprawie pewnych targowisk w interesie publicznym lub też z powodu nadzwyczajnych okoliczności, podanych do publicznej wiadomości w sposób w miejscu przyjęty.

Każdy sprzedawca, kupujący i zwiedzający targ, jest również obowiązany (niezależnie od ewtl. późniejszego skorzystania z przysługujących mu środków prawnych) stosować się natychmiast do zarządzeń urzędników policyjnych oraz ich personelu pomocniczego) wydanych w interesie komunikacji, spokoju, porządku i bezpieczeństwa publicznego oraz w celach sanitarnych.

Postanowienia karne i końcowe.

§ 49.

Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia policyjnego, a także winni

niezastosowania się do zarządzeń urzędników policyjnych, oraz ich personelu pomocniczego, wydanych na zasadzie niniejszego miejscowego rozporządzenia policyjnego w sprawach targowych, karani będą w drodze administracyjnej grzywną do 30 złotych, a w razie niemożności ściągnięcia grzywny, karą aresztu do 3 dni.

Do dochodzenia i karania wykroczeń wymienionych w niniejszem miejscowem rozporządzeniu policyjnem, powołany jest w zastępstwie powiatowej władzy administracji ogólnej, miejski urząd policyjny w Mikołowie.

§ 50.

Rozporządzenie policyjne niniejsze wchodzi w życie dnia następującego po jego ogłoszeniu.

Z dniem wejścia w życie tego rozporządzenia policyjnego tracą moc obowiązującą wszystkie sprzeczne z nim przepisy miejscowe, w szczególności rozporządzenie policyjne o porządku targowym w mieście Mikołowie z dnia 12. stycznia 1924 r. ponownie ogłoszone w Urzędówce Starostwa Pszczyńskiego z dnia 17. grudnia 1927. Nr. 42.

Mikołów, dnia 14. września 1931 r.

Miejski Urząd Policyjny.

Koj, burmistrz.

L. RW. 41.

„Śląska Rada Wojewódzka zatwierdza na podstawie § 65 ordynacji przemysłowej w brzmieniu ogłoszenia z dnia 26. lipca 1900 r. (Dz. U. Rz. str. 871) oraz §§ 127 i 128 ustawy o właściwości władz i sądów administracyjnych z dnia 1. VIII. 1883 r. (Zb. u. str. 237) niniejszy statut". —

Katowice, dnia 4. lutego 1932 r.

Śląska Rada Wojewódzka.

Przewodniczący:

w/z (—) **Dr. Saloni,** Wicewojewoda.

ROZPORZĄDZENIE POLICYJNE

Dotyczące wprowadzanie do miasta Mikołowa świeżego mięsa pochodzącego ze zwierząt ubitych w innych miejscowościach.

Na zasadzie §§ 5 i 6 ustawy o Zarządzie Policji z dnia 11. marca 1850 r. §§ 143 i 144 ust. o ogólnym Zarządzie Kraju z dnia 30. lipca 1883 r. w łączności ze statutem miejscowym z dnia 2. grudnia 1893 r. zatwierdzonym dnia 21. lutego 1894 r. i przez tutejsze władze miejskie dnia 10. kwietnia 1894 r. wydanego regulaminu, dotyczącego badania świeżego mięsa w mieście Mikołowie, jak również na podstawie § 15 Rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22. marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 361) oraz na zasadzie §§ 39, 40 i 41 Rozp. Min. Roln. z dnia 29. sierpnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 305) jakoteż na podstawie Zarządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 23. maja 1931 r. L. dz. 991/9 w przedmiocie kontroli i badania mięsa wprowadzanego do miast posiadających rzeźnie publiczne (Gazeta Urzędowa Wojew. Śląsk. z dnia 9. VI. 31. Nr. 20 poz. 5) zostaje niniejszem wydane za zgodą Magistratu i po zatwierdzeniu przez Śląski Urząd Wojewódzki w Katowicach następujące rozporządzenie policyjne na miasto Mikołów:

§ 1.

Ktokolwiek wprowadza do tut. miasta świeże mięso ze zwierząt ubitych w innych miejscowościach albo poleca innym sprowadzanie takowego mięsa w celu sprzedaży na targu lub jatkach lub też w innem miejscu, albo w celu podawania gościom w restauracjach, szynkach, jadłodajniach lub w końcu w celu przerobienia na kiełbasy i wyroby wędliniarskie, winien jeszcze przed rozpoczęciem sprzedaży lub przeróbki, jednakowóż najpóźniej w przeciągu 24 godzin po wprowadzeniu przedłożyć je do ponownego badania wzgl. sprawdzania.

§ 2.

W rzeźni miejskiej przy ulicy Szpitalnej 13 zostaje w tym celu urządzona „Stacja Kontroli Sanitarnej" czynna w dnie powszednie i to od 16. IV. do 15. X. od godź. 6 — 7, a od 16. X. do 15. IV. od godz. 7 — 8 rano.

§ 3.

Mięso takie musi być zaopatrzone w świadectwo stwierdzające, że uznane zostało za zdatne do spożycia, o ile zaś chodzi o mięso świń, że jest również wolne od włości.

Swiadectwo winne być wystawione przez organ urzędowego badania, według wzoru zawartego w załączniku Nr. 14 do Rozp. Min. Roln. z dnia 29. stycznia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 305)

§ 4.

Po sprawdzeniu na Stacji Kontroli Sanitarnej świadectwa i oznakowania mięsa, oraz czy w międzyczasie nie uległo zepsuciu wzgl. po ponownem zbadaniu mięsa zbadanego przez badacza-laika w miejscu uboju zostaje takie mięso oznakowane owalną pieczęcią z napisem „Ponownie zbadano — Mikołów".

Obrót mięsem niezaopatrzonem powyższymi znakami jest wzbroniony.

§ 5.

Wymienione w § 4 sprawdzanie jest bezpłatne, natomiast za używanie urządzeń rzeźni oraz za ponowne badanie pobiera się następujące opłaty:

	za używanie urządzeń rzeźni	za badanie	razem
1. a) za całą sztukę mięsa wołowego	4,00 zł.	2,00 zł.	6,00 zł.
b) „ pół „ „ „	2,00 „	1,00 „	3,00 „
c) „ ćwierć „ „ „	1,00 „	0,50 „	1,50 „
2. a) „ całą „ „ wieprzowego	2,00 „	2,00 „	4,00 „
b) „ pół „ „ „	1,00 „	1,00 „	2,00 „
c) „ ćwierć „ „ „	0,50 „	0,50 „	1,00 „
3. a) „ całą sztukę mięsa cielęcego, baraniego lub koziego	1,00 „	0,75 „	1,75 „
b) „ pół sztuki mięsa cielęcego, baraniego lub koziego	0,50 „	0,40 „	0,90 „
4. „ kawałki mięsa, słoninę, sadło lub łój od 1 kg.	0,02 „	0,02 „	0,04 „
5. „ wnętrzności z jednej sztuki (o ile nie należą do sztuki ponownie badanej) od 1 kg.	0,01 „	0,01 „	0,02 „

§ 6.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego miejscowego rozporządzenia policyjnego, niezależnie od ewentualnego zastosowania ustawowych administracyjnych środków przymusowych, karani będą w drodze administracyjnej grzywną do 50,00 zł., zaś w razie niemożności ściągnięcia grzywny, karę aresztu do 3 dni.

Do dochodzenia i karania wykroczeń, wymienionych w niniejszem rozporządzeniu policyjnem, powołany jest, w zastępstwie powiatowej władzy administracji ogólnej, miejski urząd policyjny w Mikołowie.

§ 7.

Niniejsze rozporządzenie policyjne wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci swą moc obowiązującą rozporządzenie policyjne w tym przedmiocie z dnia 15. czerwca 1894 r.

Mikołów, dnia 21. marca 1932 r.

Miejski Urząd Policyjny.

Koj, burmistrz.

Urząd Wojewódzki Śląski
Wydział Administracyjny
L. Ad. R. 532/2.

Katowice, dnia 14. maja 1932 r.

Niniejszy regulamin oraz taryfę opłat za ponowne badanie zatwierdza się.

Za Wojewodę:

Dr. Saloni, Wicewojewoda.

ROZPORZĄDZENIE POLICYJNE

dotyczące używanie rzeźni.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnem z dnia 11. marca 1850 i §§ 143 i 144 ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z dnia 30. lipca 1883 oraz ustaw o urządzeniu rzeźni publicznych z dnia 18. marca 1868 r. (Zb. U. Pr. str. 277) i z dnia 9. marca 1881 (Zb. U. Pr. str. 273) zostaje niniejszem wydane za zgodą Magistratu i po zatwierdzeniu przez Śląski Urząd Wojewódzki w Katowicach następujące rozporządzenie policyjne dotyczące używania rzeźni miejskiej w Mikołowie.

§ 1.

Rzeźnia jest otwarta z wyjątkiem niedzięl i świąt dla wykonywania ubojów:

a) w miesiącach od 1. kwietnia do 31. października włącznie w poniedziałki, wtorki, środy, czwartki i piątki od godz. 10 — 16, w soboty od 10 — 12,
b) w miesiącach od 1. listopada do 31. marca w poniedziałki od godz. 12 — 16, we wtorki, środy, czwartki i piątki od 10 — 16, w soboty od 10 12.

Właściwy ubój (ogłuszanie zwierząt) musi być dokonany na pół godziny przed końcem czasu uboju.

Ubój w innym czasie jest wzbroniony, wyjątki od tego dopuszczalne są jedynie za specjalnem zezwoleniem dyrekcji rzeźni i po opłaceniu odpowiedniej dopłaty (Taryfa opłat).

Na wyjątek taki może dyrektor rzeźni zezwolić:

1) w razie uboju z konieczności,
2) przy nadchodzących świętach.

Poza wyżej ustalonymi godzinami nie wolno nikomu przebywać w obrębie rzeźni bez zezwolenia dyrektora rzeźni.

§ 2.

Zwierzęta przeznaczone na rzeź można wpędzać celem pomieszczenia w chlewach rzeźni także poza godzinami normalnego uboju.

§ 3.

Wstęp do rzeźni jest dozwolony tylko mistrzom rzeźnickim oraz ich personelowi, rzeżakowi rytualnemu, oraz osobom, dla których ubój zostaje dokonywany. Nadto mogą być dopuszczani t. zw. czeladnicy rzeźniani, dokonywujący ubój dla innych i to za zezwoleniem dyrektora rzeźni, które może być w każdym czasie odwołane. Innym osobom wstęp do rzeźni jest dozwolony tylko za zezwoleniem dyrektora rzeźni.

Dzieciom do lat 14 wstęp do rzeźni jest wzbroniony.

Do hali maszynowej oraz kotłowni jest wstęp dozwolony tylko urzędnikom państwowym i miejskim, zjawiającym się służbowo, innym osobom jedynie za specjalnem zezwoleniem dyrektora rzeźni.

§ 4.

Psów, za wyjątkiem pociągowych nie wolno wprowadzać do rzeźni. Psy złośliwe, należy na zarządzenie dyrektora rzeźni usunąć i nie wolno ich ponownie wprowadzać.

Na podwórzu rzeźni wolno jeździć tylko krokiem; dla samochodów obowiązuje norma 10 km. na godz.

§ 5.

Czyszczenie wozów w rzeźni jest dozwolone, jednak tylko na przeznaczonych do tego miejscach.

§ 6.

Zwierząt nie wolno szczuć psami, ani w inny dręczący sposób pędzić do rzeźni, ani też skrępowane wieść na wozach — wzbronione jest silne pociąganie sznurami, bicie pałkami, kopanie oraz gniecenie i wykręcanie ogona. Buhaje muszą mieć związane oczy i dostatecznie spętane, muszą być prowadzone do hali przynajmniej przez dwóch dorosłych (t. j. ponad 16 lat) i silnych robotników, z których jeden prowadzi zwierzę na głowę, drugi trzyma na nogi zwierzęcia założone pęta i postępuje za nim.

§ 7.

Zmęczonych i zgrzanych zwierząt nie wolno poddawać ubojowi — wyjątki od tej reguły może dyrektor rzeźni dopuścić, gdy z jakichkolwiek powodów jest konieczny ubój natychmiast po

wprowadzeniu zwierzęcia do rzeźni. Krowy mleczne należy wydoić w przeciągu 24 godzin od wprowadzenia do stajni.

§ 8.

Za bydło stawione do stajni nie bierze żadnej odpowiedzialności Zarząd rzeźni, lecz jedynie właściciel.

§ 9.

Zwierzęta przebywające w stajni ponad 24 godz. muszą być odpowiednio żywione, w przeciwnym razie może dyrektor rzeźni zarządzić żywienie na koszt właściciele.

Resztek karmy nie wolno dawać innym zwierzętom ani wynosić ze rzeźni lecz usunąc do nawozu.

§ 10.

Raz wprowadzonych w obręb rzeźni zwierząt rzeźnych nie wolno żywych wyprowadzać (wywozić. wynosić).

§ 11.

Bydło przeznaczone na ubój może być wprowadzone do hali rzeźnianej dopiero wtedy, gdy są poczynione przygotowania do natychmiastowego uboju, gdy zostanie uiszczone taryfowe ubojowe i udzielone zezwolenie lekarza weterynaryjnego na ubój. Nikt nie może zajmować na stałe jakiegokolwiek miejsca w rzeźni, lecz musi zająć miejsce wolne i stosować się do zarządzeń dyrektora rzeźni lub jego zastępcy.

§ 12.

Ubój ma się odbywać przepisowo, ostróżnie i jaknajszybciej.

Wszystkie zwierzęta, które nie są przeznaczone na ubój według rytuału żydowskiego, muszą przed upustem krwi zostać ogłuszone, do czego przy większem zwierzęciu należy użyć przynajmniej dwie osoby. Młodych i słabych osób nie wolno do tej czynności używać.

§ 13.

Ogłuszanie dokonywa się przez uderzenie młotem lub przy pomocy aparatów do ogłuszania.

§ 14.

Skórę zdejmować wzgl. parzyć zwierzęta można dopiero po zgonie zwierzęcia t. j. gdy ustaną wszelkie ruchy i drgawki ciała. Wieszanie cieląt, owiec i kóz przed nastąpieniem śmierci jest wzbronione.

§ 15.

Celem uniknięcia niepotrzebnego dręczenia zwierząt należy przy uboju rytualnym przestrzegać następujących uwag:

1) Kładzenie większych zwierząt należy uskuteczniać przy pomocy lewaru. Do tej czynności potrzebne są conajmniej trzy dorosłe osoby. Lewary oraz powrozy wzgl. łańcuchy muszą być zawsze w dobrym stanie i stosównie użyte, tak, aby wykonanie odbyło się bez przeszkód,
2) Podczas kładzenia musi być głowa zwierzęca stosownie podtrzymywana, aby uniknąć uderzenia o posadzkę i złamania rogów,
3) Podczas kładzenia ma być obecnym rzeżak, aby bezpośrednio po tem dokonać szybko i pewnie poderżnięcia,
4) Nie tylko podczas podrzynania, lecz i potem należy głowę przytrzymać, aby zwierzę wskutek skurczów muskulatury nie uderzało nią o posadzkę i nie kaleczyło się,
5) Rzezanie powinni dokonywać tylko wypróbowany rzezacy.

§ 16.

Nadmuchiwanie cieląt, owiec i kóz i wogóle wszelkiego rodzaju mięsa jest wzbronione. Niedopuszczalnem jest nadmuchiwanie płuc ustami przy uboju rytualnym.

§ 17.

Ubite zwierzę musi być natychmiast po wykrawieniu dalej obrabiane. Żołądków i jelit nie wolno otwierać i wypróżniać w ubikacjach rzeźnianych, lecz muszą być one odniesione na miejsce do tego celu przeznaczone.

Pod względem naukowym ciekawe zmiany znalezione w organiźmie ubitych zwierząt należą do Zarządu rzeźni.

Odpływającą przy uboju krew należy łapać, aby uniknąć o ile możności zanieczyszczenia

posadzki. Krew przeznaczona do wyrobów masarskich można wynosić z rzeźni w zupełnie szczelnych i czystych naczyniach.

Jako nienadające się do spożycia dla ludzi musi bezwarunkowo pozostać w rzeźni celem unieszkodliwienia:

1) Krew zwierząt, którym przy uboju przecięto przełyk i krew zwierząt ubitych według żydowskiego rytuału.
2) Krew zwierząt, u których przy badaniu po uboju stwierdzono wąglik, szelestnicę, wściekliznę, zarazę bydła i dziczyzny, zarazę płuc, różycę i wogóle choroby wymienione w §§ 23 i 26 Rozp. Min. Roln. z dnia 29. I. 1929 r. (Dz. Urz. R. P. Nr. 32, poz. 305). Przed ostatecznem zbadaniem mięsa przez lekarza weterynaryjnego nie wolno wynosić krwi ze rzeźni.

§ 18.

Po ukończonej obróbce nie wolno pozostawiać w halach rzeźnianych skór, wnętrzności, tłuszczu, nóg oraz innych odpadków.

Samo mięso może wisieć w halach do wieczora tego dnia, w którym dokonano uboju. W żadnym wypadku nie wolno je wcześniej wnosić do chłodni aż zupełnie wystygnie i wyschnie.

§ 19.

Zdejmowanie skór z nieurodzonych płodów (wyporków) jest dozwolone o ile nie stoją temu na przeszkodzie przepisy ustawy o zwalczaniu chorób zaraźliwych.

§ 20.

Rzeźnicy i czeladnicy, którzy przy lub po uboju spostrzegą, że zwierzę lub jego części są chore lub podejrzane o chorobę są obowiązani donieść o tem natychmiast dyrektorowi rzeźni lub jego zastępcy. Wzbronionem jest wynosić z rzeźni zakwestjonowane części.

§ 21.

Z rzeźni nie wolno zabierać żadnej zabitej sztuki, ani części zanim nie została ona zbadana przez lekarza weterynaryjnego i uznana za zdatną do użytku oraz ostemplowana.

§ 22.

Każdy używający rzeźni musi przy pracy przestrzegać jaknajwiększej czystości, w szczególności winien wszelkie nieczystości, odpadki, włosy i t. p. natychmiast usuwać na oznaczone miejsce. Wzbronionem jest przeszkadzanie w pracy drugiemu, wszelkie hałasowanie i kłótnie, śpiewanie i gwizdanie wewnątrz budynków i na Podwórzu, jak również zanieszyszczanie, o ile nie jest spowodowane samym ubojem, w szczególności smarowanie lub brudzenie ścian, porzucanie papierów i t. p tak w budynkach jak i na podwórzu.

W halach rzeźnianych i chłodni nie wolno trzymać ani w ustach ani w rękach, nawet niezapalonych papierosów, cygar ani fajek.

§ 23.

Używanie przyborów paro- i wodociągowych jest dozwolone tylko pod dozorem maszynisty. Należy bezwarunkowo unikać niepotrzebnego wypuszczania wody i pary. Obowiązkiem każdego jest jaknajbardziej szanować wszelkie maszyny, narzędzia i urządzenia.

Należących do rzeźni narzędzi i naczyń nie wolno z tejże wynosić.

§ 24.

Przewóz mięsa ze rzeźni do miasta i na odwrót jest dozwolony tylko na wozach obitych wewnątrz blachą cynkową, albo nieckach przykrytych płachtami. Środki przewozowe należy po każdem użyciu oczyścić. Mięso przewożone na otwartych wozach musi być oprócz tego dokładnie okryte czystą płócienną płachtą. — Wzbronionem jest siadać na mięsie w czasie jazdy nawet, gdy jest przepisowo okryte.

§ 25.

Za bezpieczeństwo mięsa i wnętrzności jak również narzędzi pozostawionych w rzeźni przez rzeźników nie bierze Magistrat żadnej odpowiedzialności. Personel jednak rzeźni ma o ile możności zapobiegać kradzieży i zamianie.

§ 26.

Każdy mistrz rzeźnicki, czeladnik, uczeń i pomocnik, jak również każdy używający urządzeń rzeźni winien bezwarunkowo stosować się do zarządzeń dyrektora rzeźni, oraz personelu pomocniczego.

Dyrektor rzeźni wzgl. jego zastępca ma prawo osoby w stanie nietrzeźwym jak również takie, które nie chcą stosować się do jego zarządzeń z rzeźni usunąć lub wzbronić wstępu na pewien okres czasu.

Jeżeli istnieje podejrzenie, że jakiś rzeźnik lub u niego zatrudniony pracownik jest chory na jakąś zaraźliwą chorobę, wówczas może dyrektor rzeźni lub jego zastępca zarządzić lekarskie badanie — osób, — którym się dowiedzie, że są chorzy na zaraźliwą chorobę, nie wolno pod żadnym warunkiem dopuścić do pracy w rzeźni.

§ 27.

Zażalenia na personel rzeźniany należy wnosić w przeciągu 24 godzin do dyrektora rzeźni, na tegóż natomiast do burmistrza.

§ 28.

Obok wzbronienia do wstępu do rzeźni może ten, który nie stosuje się do zarządzeń i przepisów, o ile takowe przekroczenie nie podpada pod ogólne ustawy, zostać ukarany grzywną pieniężną do 50 zł. a w razie niemożności zapłacenia 3-dniowym aresztem.

Do dochodzenia i karania wykroczeń, wymienionych w niniejszem rozporządzeniu policyjnem, powołany jest, w zastępstwie powiatowej władzy administracji ogólnej, Miejski Urząd Policyjny w Mikołowie.

§ 29.

Niniejsze rozporządzenie policyjne wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci swą moc dotychczasowe rozporządzenie policyjne dotyczące używania rzeźni w Mikołowie z dnia 21. lipca 1908 r.

Mikołów, dnia 21. marca 1932 r.

Miejski Urząd Policyjny.

Koj, burmistrz.

Urząd Wojewódzki Śląski.
Wydział Administracyjny
L. Ad. R. 532/2.

Katowice, dnia 14. maja 1932 r.

Niniejszy regulamin przyjmuje się do zatwierdzającej wiadomości.

Za Wojewodę

(—) **Dr. Saloni,** Wicewojewoda.